

* * *

Не сказано тисячу слів,
Що мав мені тато сказати...
І сотні заплутаних снів
Я так і не зміг розгадати.

Не зроблено тисячу справ,
Що мали б робити ми разом,
Якби вічним сном він не спав!..
Аж серця стискаються м'язи...

Не пройдено тисячі миль, –
Дорогу я сам прокладаю.
У вічній розлуці хоч вий!
Із небом нічим розмовляю...

Я плачу у парі з дощем,
Далеко спочив він від мене...
Багато років давить щем!
Ми різних світів полонені...

* * *

Цілуй мене жадібно й гаряче,
Як наче це робиш уперше.
Бо серце сумує і плаче,
Коли є між нами межі.

Цілуй мене палко й нестримно,
Щоб бігли мурахи по шкірі...
Я ночі рахую самотньо-зимні,
На щастя чекаю і вірю.

Цілуй мене ніжно й грішно,
Відчуй мого тіла трепет.
І хай не чекають всі інші...
«Люблю тебе», – чуєш шепіт?

Цілуй мене так, як ніколи...
Мов робиш ти це востаннє...
Молюсь знов у храмі іконам...
Ти щастя моє й покарання...

* * *

Зима принесла у душу твою морози.
І ти віддаляєшся, десь блукаєш...
Лиш подушка бачить проліті від болю сльози,
А щастя в дорозі... Його лише обіцяєш.

Зима замітає стежки моєї надії
І ночі самотні. Ненавиджу їх...
А жеврять, як інші, не зможу, не вмю!
Ламаєш потроху мене, як і всіх...

Зима поміж нас... Я весну, як Бога, чекаю!
Ще промінь у серці кохання не згас.
До тебе чомусь знов і знов повертаю...
Ти скажеш укотре: «Все буде, не час...»

* * *

Самотній вечір сходить на поріг.
Нестерпна тиша і думки про тебе!
Ще вчора я втекти б не зміг,
А нині розумію: треба!..

Самотній вечір... Так не раз було...
Душа, мов пташка зранена, страждає...
Моє кохання вишнею цвіло,
А зараз квіт той опадає...

Самотній вечір... Скільки я чекав...
Ось завтра буде все інакше!..
І вранці знову сам собі брехав,
Молився за кохання наше...